

mijzelve aanvaard zo goed zo goed als ik al datgene wat in en rond mij gebeurt aanvaard.

Aanvaarding is het eerste beginsel waaruit harmonie ontstaat. Een mens die langzaam maar zeker een eenheid weet te bereiken met de wereld door haar niet te be- of veroordelen of op een andere wijze grote verschillen te maken tussen ik kan dat wel en jullie kunnen dat niet, die zal op den duur gaan begrijpen dat elk deel van de kosmos een eigen waarde en een eigen funktie heeft. Niet altijd een waarde of funktie die ik persoonlijk op prijs stel, maar desalniettemin betekenis, inhoud, zin voor het geheel. Wanneer je zover komt dan is het begrip eigenlijk het beginsel van de harmonie.

Aanvaarding is alleen maar nodig omdat je zonder dat niet tot een beschouwing kunt komen. Wanneer iemand bijvoorbeeld zegt: "Ach, al dat drugsgedoe, dat is verschrikkelijk, dat is onaanvaardbaar," dan zal hij nooit tot een begrip kunnen komen van de wereld van degene die drugs gebruikt. Stel nu, dat je zegt dat het zo is, dat je het voor jezelf niet aanvaardbaar vindt, maar wat is het voor die ander?

Dan ga je ineens zien wat er allemaal achter zit. Vaak is dat een beetje tragiek, een beetje lusteloosheid, een beetje onbeheerstheid, alles samenlopende in een soort gevangenschap. Dan ga je begrijpen, dat die gevangenschap eigenlijk betekent, dat je afstand doet van de wereld die je kent en dat het hele drugsprobleem voor een groot gedeelte eigenlijk moet worden gezien als een toenemende hiaat tussen de werkelijkheid van de zogenaamde normale mensen en de werkelijkheid van de druggebruiker. Ik geef dit maar als voorbeeld. Pas wanneer je enigszins kunt begrijpen wat die ander doormaakt, wat zijn leven uitmaakt, dan zul je misschien voor jezelf kunnen bepalen hoe je ten aanzien van de druggebruiker redelijk harmonisch kunt functioneren. Dus niet meer in bestrijding of verwerping zonder meer, maar met een mate van zelfhandhaving, die gelijktijdig het ik en de waarde van de ander en het geheel van diens beleving niet ter zijde schuift.

Dat is nu een heel doodgewoon ding. Ik zou u er duizend kunnen geven. In al die gevallen blijven we toch steken bij dingen die er op aarde gebeuren.

Laten we proberen of we het op een andere manier kunnen doen, in een geestelijke waarde.

Er is een boze geest. Dat is iets waar je - gezien je eigen ontwikkeling - absoluut niet mee te maken wilt hebben. Je kunt hem verwerpen, je kunt proberen hem te bestrijden. Daarmee zul je alleen maar de tegenstelling groter maken en vanuit jouw standpunt de boosheid van een ander.

Indien je nu zou kunnen begrijpen waarom de ander boos is, wat eigenlijk die uitingen bepalen dan zul je niet alleen zo ver komen, dat je begrip hebt voor dat andere wezen, maar gelijktijdig kom je tot een grotere onkwetsbaarheid voor jezelf zonder dat je daardoor komt aan de kern of het recht van het bestaan van een ander.

Dat is één van de dingen die je zult leren als je naar een lagere sfeer gaat bijvoorbeeld. In een lagere sfeer krijg je heus wel eens te maken met krachten die binnen het simpele woordgebruik demonisch of duivels zijn. Zij leven nu een maal in die wereld waarin ze leven. Ze zijn er deel van. Ze gehoorzamen aan wetten en drijfveren die tot die wereld

behoren. Ik behoor tot een andere wereld. Mijn drijfveren zijn dus andere. Mijn begrip voor de wereld, mijn gevoel van schoonheid, etc. is aangepast aan mijn eigen ontwikkeling. Nu ga ik niet meer zeggen, dat ik die demon verwerp, dat ik het zwaard trek om als het ware die demon te lijf te gaan, neen, ik aanvaard gewoon dat die ander in zijn wereld het recht heeft om te bestaan zoals hij is. Ik probeer zelfs te begrijpen waarom hij op een bepaalde manier reageert. Gelijktijdig echter zal ik elke reactie die strijdig is met hetgeen voor mij juist is of wat ik in een ander als juistheid erken, proberen op te vangen. Ik verdedig wel, ik val niet aan.

Misschien is dat het beginsel van harmonie. Je moet jezelf blijven, daar kun je niet onder uit. Met al je zwakke en je sterke punten zul je toch uiteindelijk geen verandering aan kunnen brengen in de werkelijkheid die jij vertegenwoordigt binnen het geheel waarin alle werkelijkheden samenvloeien tot een eenheid. Je kunt wel doen alsof, maar werkelijker in slagen doe je nooit. Je kunt alleen jezelf zijn, maar dat hebt u al eerder gehoord.

Het is dan begrijpelijk, dat ik de ander moet zien als een komplement van mijn persoonlijkheid. De ander is niet iets wat gelijk is aan mezelf of anders is dan ik ben. De ander is een aanvulling van hetgeen ik ben.

De hele kosmos met al zijn verschillende waarden is uiteindelijk ook - zelfs stoffelijk bezien - iets waarin conflicten zijn. Uw eigen nevel- en melkweg begeeft zich in een aardige vaart in de richting van een andere sterrennevel. Wanneer ze elkaar ontmoeten ontstaat er een enorme wisselwerking, een soort explosie. Wat overblijft is dan weer een nieuwe, een andere sterrennevel, maar die de elementen van beide andere, oorspronkelijke nevels in zich bevat.

Konflikt, versmelting, konflikt is nu eenmaal het leven. Ik moet dit aanvaarden. Niet alleen wanneer het ver weg is. Zoals nu, men zegt dat het nog miljoenen jaren duurt voor het zover komt. Gewoon vanuit het standpunt dat zelfs wanneer het te gebeuren staat, is de essentie van mijn wezen onvernietigbaar. Daarom moet ik dit geheel niet alleen maar zien als een bedreiging van mijn persoonlijkheid, mijn wereldje of wat dan ook. Ik moet het zien als een gebeuren waarin ikzelf zal blijven functioneren. Dat is natuurlijk een weg die een beetje moeilijk is. We zien het zo vaak. Je ziet iemand sterven die zijn hele leven bijna niets anders heeft gedaan dan vrome spreuken prevelen, de bijbel citeren. Dan komt de dood. Dan realiseert hij zich ineens hoeveel daarvan eigenlijk alleen maar nietszeggende uitdrukking zijn geweest. De kans is groot, dat zo iemand met een vloek op de lippen sterft. Dan zegt men, dat hij zeker naar de hel gaat. Welnee, hij gaat niet naar de hel en hij gaat niet naar de hemel, hij gaat verder. De leegheid van de dingen belemmert ons vaak in het vinden van een harmonie met al het andere.

Een menselijk leven is gebouwd op allerlei formules- ongeveer driekwart van die formules is inderdaad leeg. Je kunt bijvoorbeeld

zeggen, dat een raap een ananas is, maar daarom is hij het nog niet. Mensen denken heel vaak, dat je door anderen verklaringen te geven, een andere naam er aan te geven, de aard verandert. Dat is alleen magisch waar, maar het is niet in harmonisch opzicht waar. Eerst wanneer ik in mijzelf de kracht heb waardoor ik van een raap een ananas maak, dan kan ik zeggen, dat ik dit terecht gesteld heb. Dan heb ik gelijktijdig een deel van mijn eigen energie toegevoegd aan iets anders en ik zal de raap als raap moeten aanvaarden voor ik hem tot een ananas kan maken.

- + Aanvaarden is actief. Begrip hebben voor is een aktie, maar als je die aktie wilt ondernemen, begrip wilt hebben voor iets moet je iets
- anders kennen. Ik mis de verbinding met die onkenbare kosmos. Als je dat begrip waarmaakt hoort er meer bij.

- Ja en neen. Laten we een heel eenvoudig iets nemen. Wanneer u steenzout kent en u zou één kristal van dat steenzout kennen weet u iets omtrent het wezen van alle zouten. Bij begrip is het dus niet een kwestie van dat iedereen dat afzonderlijk zou moeten begrijpen, maar ik begrijp een deel dat voor mij kenbaar is. Doordat ik dat leer kennen en begrijpen zal ik mijn begrip kunnen overdragen op al datgene wat daarmee verwant is, een overeenkomst daarmee heeft. Het is dus niet een kwestie, dat wij de kosmos kunnen kennen. Ik heb trouwens in het begin gezegd, dat dat niet mogelijk is zeker niet voor een mens, maar ook niet voor ons die leven in sferen waarin de verschillen belangrijker zijn dan de overeenkomsten. Het is dus zo, dat harmonie met de kosmos alleen kan door begrip. Begrip kan ontstaan wanneer je aanvaardt. Wanneer door aanvaarding begrip ontstaat dan is de aanvaarding in zichzelf niet alleen een passiviteit, maar ook een activiteit. De aanvaarding impliceert de beschouwing van het andere. En alleen daardoor kan het begrip tot standkomen.

- + Opmerking over aanvaarden.
- Dat ben ik met u eens. Het woord wordt misschien in vele betekenissen gebruikt. Ik zou dan aanvaarden in mijn spraakgebruik als volgt willen formuleren. Aanvaarding is het erkennen van het anderszijn en funktioneren van het andere. Een erkenningskwestie. U zegt misschien dat aanvaarden Gods water over Gods akker laten lopen is. Dat is geen aanvaarden, dat is dulden.

- + Opmerking over deel zijn van de kosmos.
- Vanuit het standpunt van de kosmos bent u altijd met de kosmos in harmonie. Vanuit uw eigen standpunt echter bent u voortdurend in konflikt met zeer veel verschillende delen van die kosmos.

- + Dat is dan mijn fout.
- Dat is ongetwijfeld uw fout, maar het is een fout die eigen is aan uw ogenblikkelijke toestand. Met andere woorden: ons besef is bepalend voor de mate waarin we tot harmonie kunnen komen met de kosmos en welk deel vande kosmos wij als existerend kunnen beschouwen vanuit onszelf.

- + Een fout of een gemis.
- Is het een fout of een gemis van het kuiken in het ei, dat het nog niet weet hoe het wormen moet vangen. Het beginsel zit er in en het uit het ei sterk genoeg en het begint rond te scharrelen. Zo gaat het met

u ook. Wat wij doormaken is niet een stoffelijke ontwikkelingsgang wanneer we op aarde zijn of een geestelijke ontwikkelingsgang wanneer we in de sferen zijn. Wij zijn. Wij zijn eeuwig. Werkelijkheid. Wij hebben een beeld van onszelf. Wij hebben een beeld van onze wereld en we zijn niet in staat beelden die verder gaan dan hetgeen wij op dit moment kunnen omvatten te verwerken, dus zal altijd ons beeld beperkt zijn door ons vermogen zoals dat op dit ogenblik voor ons bestaat. Wij zullen naar mate wijzelf dus in een andere wereld gaan leven als het ware ook dichter komen bij die harmonie. Die harmonie die onbewust in ons wel bestaat moet - willen wij uitgaan van de persoonlijkheid die wij denken te zijn - door ons bewust beleefd worden voor wij tot een bewuste aanvaarding kunnen komen van onze absolute verbondenheid met de werkelijkheid.

Wat ik dus probeer duidelijk te maken is dit. Harmonie met de kosmos is niet zo simpel. Het is gemakkelijk genoeg om allerlei grootse leuzen te roepen, maar die leuzen dekken over het algemeen de werkelijkheid niet. Denkt u maar aan hebt uw naaste lief. Dat is één van de meest gehoorde leuzen van het Christendom, maar wat is de praxis? Ik wil niet zeggen, dat die mensen bewust hun naaste niet beminnen, maar omdat zij zichzelf beminnen in de naaste, aanvaarden zij in de naaste alleen het replika van zichzelf en verder niets.

+ Aanvaarden het deel van jezelf.

- Dat is een beetje moeilijker dan u denkt. Je aanvaardt dat de ander het recht heeft zichzelf te zien zoals hij of zij zichzelf ziet. Alleen door te aanvaarden dat dit voor de ander terecht kan zijn kunnen we gaan begrijpen waardoor het beeld ontstaat. Pas wanneer we begrijpen hoe het beeld ontstaat kunnen we komen tot het besef van de achtergronden daarvan en daarmee terecht komen op datgene wat ons verbindt met de ander.

Ik probeer de dingen simpel te maken. Dat is met een dergelijk onderwerp erg moeilijk. Wanneer we het allemaal gaan bekijken vanuit een totaliteit dan is het makkelijk genoeg. Er is geen tijd, er is alleen de ene werkelijkheid. Alle tijd ontstaat slechts door het afmeten van delen van de werkelijkheid ten aanzien van elkaar. Dan is het heel mooi gezegd, maar wie kan het waarmaken. We kunnen uitroepen: "God is de werkelijke kracht en wij zijn alle deel van God en God leeft in ons." Dat is volkomen waar. Maar God is almachtig en allemachtig machteloos zijn wij vaak. Daar zit juist het addertje. We kunnen algemene theorieën en begrippen blijven hanteren en altijd weer lopen we vast omdat datgene wat innerlijk als een waarheid kan worden gevoeld en beleefd niet slaat op de wereld waarin wij leven, het wezen dat wij zijn en de begripsmogelijkheden en de werkingsmogelijkheden die in ons aanwezig zijn. Daar juist ligt de grote moeilijkheid. Ik kan een reeks theorieën opbouwen over de harmonie met de kosmos zodat u allemaal duizelend naar huis gaat en zegt: "Wat was dat hoog, wat was dat mooi." En als u dan thuis komt dan zult u er misschien aan blijven denken, maar u zult het niet waar kunnen maken. Ik geloof dat dat één van de punten is waar we, zeker in een kursusverband niet aan voorbij kunnen gaan. Natuurlijk in een algemene avond moet je heel vaak zeggen: "dat is een algemeen beeld, geef dat dan maar." We zitten hier met een betrekkelijk kleine groep. Een groep die ook een klein beetje weet hoe wij sprekers die tot deze groep behoren plegen te denken, te redeneren en te reageren.

Harmonie met de kosmos is niet iets wat kan beginnen met het grote. Het kan alleen beginnen met het kleine. Kennis op zichzelf is grotendeels waardeloos tenzij we haar kunnen gebruiken. Met andere woorden: kennis heeft alleen zin wanneer ze de basis is van actie.

Zonder kennis echter komen we helemaal niet verder. Daarom is kennis voor ons binnen zekere normen noodzakelijk en aanvaardbaar. Niet omdat wij door die kennis in staat zijn onze wereld te beheersen - dat is een illusie die iedereen koestert, maar die zelden opgaat - maar omdat de kennis ons achtergronden verschaft omdat we in de ander in het andere daardoor waarden, wetten en regelmaat kunnen gaan herkennen en zo niet alleen een beter beeld kunnen krijgen van onszelf en onze eigen functie, maar gelijktijdig ook beter kunnen komen tot een aanvaarden van verschijnselen die zonder dit begrip onaanvaardbaar zijn, die konfliktstof vormen.

U zult denken dat ik het me weer gemakkelijk maak. Aanvaarding, aanvaarding, het is al zo vaak gepredikt. Aan de andere kant wanneer je iets niet aanvaardt wat kun je dan verder nog beginnen? Dat is de grote moeilijkheid in heel veel menselijke situaties. Men aanvaardt iets van de ander niet en men kent de oorsprong niet. Eerst wanneer men de oorsprong van het verschijnsel zou kennen, zou het mogelijk zijn op de juiste wijze de eigen houding daar tegenover te bepalen. Meestal ben je als mens niet zo zeer geneigd op die achtergronden in te gaan, je af te vragen wat er de oorzaak van zou kunnen zijn, waarom reageert die ander zo, waarom ziet die ander zichzelf zo. Ik geef toe dat het bovendien lastig is. Een definitief antwoord krijg je maar zelden direkt. Het wordt eerder langzaam maar zeker gevormd doordat gebeurtenissen je eerste visie aantasten, wijzigen tot het ogenblik dat je zegt: "nu weet ik het."

Je kunt alleen maar hopen als mens dat dat "nu weet ik het" niet te laat komt zodat het misverstand opgeheven kan worden en er toch nog een harmonie kan worden gebouwd. Voor een geest geldt precies hetzelfde.

- + Gevraagd een definitie van kosmos. Miljoenen sterren, deel van God.
- Kosmos is het woord dat gebruikt wordt voor het al omvattende. Als zodanig omvat het alle ruimte, alle sterren, alle leven, alle wisselwerkingen, maar ook alle sferen, alle krachten. De kosmos is stoffelijk gezien in een onbestemd ruimtelijk niet te bepalen geheel, zich bewegend deel ruimte waarin zich weer bewegende delen bevinden. Dat is dus zuiver stoffelijk. In het begrip zoals ik het hanteer omvat het gelijktijdig alle sferen, die er bestaan, de geestelijke wisselwerking die er bestaan, de geestelijke invloeden, die er uit voortkomen, kortom het geheel van wetmatigheden - dat zijn het uiteindelijk toch - die tesamen al die verschillende sterren, bestaandsvormen, sferen kunnen vormen. Wanneer je over God praat vanuit mijn standpunt - dat moet ieder op zijn eigen manier doen - dan ben ik geneigd om te zeggen: "God is de bron van de kosmos."
- + Opmerking over kosmos en hier niet meer zijn. Dan hoeft je niet op aarde te zijn.
- Dat is een gemakkelijke uitvlucht. Het is maar een vraag of je niet meer op deze aarde hoeft te komen. Het niet te beantwoorden vraagstuk hierin is of een harmonie met de totaliteit inklusief God, met zich brengt dat de functie en toestand waarin je nu bent, voor het geheel niet meer noodzakelijk is. Daar kun je geen antwoord op geven. Misschien ben je niet in deze vorm nodig, maar in een andere. Die vorm zul je wel krijgen.

Pas wanneer je het beseft hebt van de totale kracht zul je die functie bewust volledig kunnen vervullen. Dat is het enige wat we kunnen zeggen.

Ik denk, dat dat iets is wat altijd weer conflicten veroorzaakt. God. Wie van u weet wat God is? Je hebt er geen beeld van. Je kunt het je niet voorstellen.

+ Opmerking over liefhebben.

- Je kunt God liefhebben in zijn uiting, maar niet in zijn wezen omdat je dat niet kent. Dat is toch heel begrijpelijk. Als mens scherm je nogal eens erg gemakkelijk met God. God wil, God zegt dat we niet, dat we wel, God zegt geen pest.....Het klinkt een beetje vervelend, maar het is zo. God zegt niet, God is. Wanneer wij ons bewust worden van God, dan kan God in ons een betekenis krijgen. Die betekenis vertaal je misschien als mens in wat God zegt, maar dan spreekt hij tegen jou en niet tegen een ander. De relatie mens - God, zo ze bestaat en ontstaat en in welke vorm ze ook voor mogen komen, is niets anders dan een zuiver persoonlijke relatie, die nimmer betrekking kan hebben op een totale waarheid aangezien die totale waarheid voor het menselijk begrip niet eens toegankelijk is, niet te omvatten blijkt.

We willen het allemaal zo graag. We willen één zijn met God. We weten niet wat het is. Ik heb zo het idee, dat het ongeveer hetzelfde is als een appel die ervan droomt om hete bliksem te worden. Het kan wel, maar dat de appel dan geen appel meer is zoals ze zich voostelt beseft ze niet.

+ Opmerking over kracht achter ons of in ons.

- Wanneer u het aan mij vraagt - het is een overtuiging het is geen zekerheid - dan meen ik dat alle kracht waar en hoe deze ook bestaat, deel is van God of van een Goddelijke uiting. Dan geloof ik dus dat God zo goed voor u, achter u als aan alle kanten van u is en in u en dat er niets is waarin die God niet aanwezig is. Of het licht is of dat het duister is, of het hooggeestelijk is of laaggeestelijk of het het meest primitieve atoom is of waterstofatoom bij wijze van spreken, dan wel het meest komplekse atoom wat u zich kunt voorstellen, het is allemaal opgebouwd uit de kracht die volgens mij oorspronkelijk uit God komt of God is. Ik geloof, dat wij wanneer we ons daarop richten inderdaad vaak aanvoelen, dat God in ons leeft. God is in wezen deel van ons, maar dit deelzijn kunnen we niet aanvaarden omdat God juist het beeld is van het andere. God is voor ons iets wat op een afstand stast, niet iets wat wij mede zijn. Wanneer we dat medezijn verkeerd begrijpen dan denken wij: "Wij zijn God" en dan proberen wij de functie over te nemen van het menselijke waanbeeld, van de overigens liefdevolle en sympathieke tiran die in de hemelen troont en die wel eens eventjes alle fouten recht kan strijken, waarbij we vergeten dat die zogenaamde fouten zo goed deel zijn van God als wij zelf en al het andere.

Ik hoop niet, dat ik daarmee weer glazen heb ingegooid of iets dergelijks. Misschien schuilt u in het abritje van de godsdienst voor de regen van de waarheid, dat komt heel vaak voor.

+ Afspiegeling Godsbeeld is godsdienst.

- Inderdaad. U moet het heel eenvoudig zien. Wanneer je niet komt tot

een begrip van God, hoogstens tot het verpersoonlijken van verschijnselen, dan is het beter dat je langzaam maar zeker begrip krijgt dat er iets met God te maken heeft. Als je twee benen hebt waar je niet mee kunt lopen, dan moet je dankbaar zijn voor een paar krukken. Je moet echter niet de krukken zo heilig verklaren, dat je weigert om weer langzaam aan je ledematen weer aan lopen te wennen. Daarin schuilt de moeilijkheid.

De godsdienst staat tussen u en uw God op het ogenblik, dat u het hulpmiddel verwacht met de enige waarheid. Ik denk dat we daar meteen weer zitten in één van die eigenaardige dingen van de mens, die denkt dat je een godsdienst moet aanvaarden of verwerpen. Als ik God vind in die godsdienst, dan zal ik God in die godsdienst aanvaarden en gelijktijdig zal ik op grond van wat die God in mij, voor mij betekent een deel van hetgeen die godsdienst eist of verwerpt eenvoudig terzijde schuiven omdat het mijn taak is eerst één te zijn met mijn godsbegrip en pas daarna eventueel volgens de regeltjes de dingen te doen. Zolang de regels de waarheid niet belemmeren of beletten kun je ze rustig aanvaarden, maar ze zijn geen onveranderlijke, blijvende waarde.

Het is hetzelfde als met natuurwetten. De mens kent een hele hoop natuurwetten. Een deel daarvan lijkt onveranderlijk, maar het is het niet helemaal. Wanneer we weten, dat magnetisme op een gegeven ogenblik zwaartekracht kan verstoren, kunnen we daaruit de konklusie trekken dat zwaartekracht geen kracht is in zichzelf, maar een verschijnsel dat uit iets anders voortkomt.

Dat betekent dat de wetten die wij kennen op dit moment, hier en nu, van toepassing zijn, maar dat ze niet noodzakelijkerwijze altijd van toepassing zullen blijven. De werkelijkheid wordt bepaald door onze beleving van dit ogenblik, maar dit garandeert niet dat wat wij op dit ogenblik beleven zichzelf altijd zal continueren.

Ik hoop, dat we daarmee het beeld een klein beetje duidelijker hebben gemaakt. U hebt uw vragen gesteld. Ik heb geprobeerd te reageren en dat nog begrijpelijk te doen ook. Dus laten we nog even terugkeren tot de harmonie met de kosmos.

Wanneer ik zeg: al hetgeen voor mij kenbaar is, is deel van de kosmos, dan kom ik dicht bij de waarheid dan wanneer ik willekeurige dingen stel zonder dat ik weet dat zij bestaan. Ga uit van hetgeen je zelf beleeft, beseft of wat bestaat. Dát is voor jou de uiting van de kosmos.

In al wat voor jou bestaat en wat zich tegenover jou uit zijn conflicten en tegenstelling onvermijdelijk. Het is de eeuwige balans van krachten met de voortdurende verschuiving daarvan, welke nu eenmaal nog voor ons ons leven, ons bestaan uitmaken.

Aanvaard echter, dat de waarde en betekenis der dingen niet alleen bepaald kan worden door onze reactie daarop. Zij wordt gelijktijdig mede bepaald door hetgeen zij werkelijk zijn. Door een poging het andere tenminste te aanvaarden voor wat het is, zullen wij dicht bij de waarheid en de werkelijkheid komen dan in onze poging om onderscheid te maken en tegenstellingen verder te creëren. Laten we dan ook heel goed begrijpen, dat wat we aan eenheid bereiken zeker in het stadium waarin wij verkeren nog niet van een alomvattende kosmische betekenis zal zijn, maar wij gaan op weg. Wij proberen steeds meer eenheid te krijgen met hetgeen wij nu kennen. Wanneer die harmonie, want dat is die erkenning van een soort eenheid in feite,

voortdurend bewust blijven van onszelf en van anderen, dan zullen wij zien dat er steeds meer waarden kenbaar worden. Ons vermogen tot konstateren breidt zich uit naarmate onze harmonie zich uitbreidt en in de konstatering wordt de mogelijkheid van verdergaan en omvattend begrip voor al hetgeen wij waarnemen, haalbaar en bereikbaar.

In dit groeiproces kunnen wij langzaam maar zeker komen tot een totale aanvaarding, al weten wij niet welke konsekwenties dit zal hebben voor al hetgeen wij nu veronderstellen te zijn.

Elke harmonie die wij bereiken, bereiken wij op grond van hetgeen wij zijn en van hetgeen het ander is en wat het meent te zijn eventueel. Door de aanvaarding zullen wij doordringen tot de achtergronden, niet alleen van het andere maar ook van ons eigen wezen. De basis van alle zelferkenning is het langzaam maar zeker gaan beseffen van de werkelijke kracht die we zijn en gelijktijdig de niet door grenzen bepaalde verbinding met al het andere dat ook voor ons als bewustzijn blijft bestaan. Laten we dan niet te ver gaan. Wie waarlijk kosmisch bewust wil worden zal moeten beginnen heel eenvoudig met een beetje harmonischer te leven, een beetje minder absoluut te veroordelen of om het anders te zeggen: wanneer je een maatschappij ten gronde wilt richten dan moet je de tegenstellingen die daarin bestaan polariseren. Door die polarisatie wordt elke mogelijkheid om het andere nog eens in werkelijke betekenis te zien weggedrukt. Laten we maar leven in een wereld met ontzettend veel tonen van donker en licht, van grijs en andere kleuren, laten we maar leven in een wereld waarin het aantal differentiatiemogelijkheden voortdurend toeneemt. Het is helemaal niet erg omdat we bij het erkennen van de onderscheiden waarden kunnen komen tot het besef van de samenhang die er bestaat.

Bewustwording is dacht ik ook komen tot een beseffen, een weten omtrent de samenhang.

Harmonie met de kosmos? Best. Een mooie term. Een werkelijkheid die misschien eens zal ontstaan. Maar harmonie met onze eigen wereld, harmonie ook met onszelf, de aanvaarding waardoor eindelijk een begrip van achtergronden mogelijk wordt, is iets wat hier speelt en nu. Niet over een bepaalde tijd, niet in een andere wereld. Elk wezen ervaart het - wat men kan noemen - het eeuwigdurend hier en nu. Want er is niets anders dan het heden. Verleden is al weer vervormd voordat we het achter ons hebben gelaten. De toekomst is altijd een lachspiegel-droom, die nooit waar wordt. Het heden, het eeuwigdurend hier en nu is hetgeen waarin we leven. In dit nu harmonieën erkennen en vinden. In dit nu tot begrip komen. In dit nu de verwerping leren onderdrukken. Daarvoor komen tot een gerede aanvaarding van het anderszijn van het andere, dat is de basis van waaruit je moet gaan. Droom niet dat je deze kosmische harmonie zult bereiken in één leven of in vijf levens. Niemand kan zeggen wanneer ze bereikt wordt, maar eens zal alles dacht ik terugvallen tot één en dezelfde kracht. Elk bewustzijn dat daar deel van uit maakt zal dan zich van die totale kracht bewust blijven ook als deel daarvan zo ver het in staat is deze totaliteit in zich te aanvaarden en te verwerken.

Al onze werelden van licht en donker spruiten uiteindelijk voort uit onze eigen benadering ervan. Wij maken de wereld zo goed als we God maken, want God geven we een gestalte, de wereld geven we een

betekenis. Als je in het hiernamaals komt in de sferen waarin gedachten meester zijn, dan geldt nog veel sterker, dat alles wat je waarneemt de basis vindt in jezelf. Dat wil niet zeggen, dat er niets is, niets dan die gedachten. Dat betekent alleen dat jij bepaalt hoe je het beleeft en hoe meer je het andere kunt aanvaarden op basis van de betekenis die het voor zichzelf heeft, de functie en werking die daarin bestaat, wanneer je niet probeert om alles ter herleiden tot menselijke waarde, kom je toch tot het juiste begrip en daarmee ook de juiste overeenstemming. Ik kan begrijpen, dat er mensen zijn die van een hond houden. Maar vergeet nooit dat een hond een hond is, maak er geen pseudo mens met een lange snuit en vier poten en mogelijk vlooiën daarbij van. En uw poesje kan een heel aardig diertje zijn, maar het is uiteindelijk een gedomesticeerd roofdier met zijn eigen wetten, zijn eigen instinkten, zijn eigen regels. Wanneer je dat niet aanvaardt dan maak je het leven èn voor jezelf èn voor het dier moeilijk. Wanneer je je ervan bewust bent kan er een band ontstaan die niet meer gebaseerd is op misverstanden maar op een reël wederkerig begrip, hoe beperkt dit misschien bij het dier is vanuit uw standpunt. Die harmonische relatie, niet vertroebeld door waanbeelden, zou ik als voorbeeld willen stellen voor alle harmonische relaties die wij kunnen vinden. Verwacht niet dat een ander is wat jij in die ander zoekt. Probeer te beseffen wat de ander is vanuit en voor zichzelf. Aanvaard dit zonder daarbij jezelf onderdanig te maken aan het beeld van de ander en je zult zien op welke momenten, op welke basis de samenwerking mogelijk is en dan komt het begrip waardoor je harmonisch bent juist doordat je in eerlijkheid het juiste verband zult hebben gevonden.

Het spijt me dat ik u niet het recept kan geven voor het even toegang vinden tot het kosmisch geheel waarmee u dan bovendien zonder enige moeite harmonisch kunt worden. Ik kan u slechts wijzen op een groei-proces, maar het is een groei-proces, dat al lange tijd gaande is, ook voor u. Er is een tijd geweest, dat u niet eens wist wat ik betekende omdat u alleen een vaag onderscheid kende tussen wat u dan zelf was in de woorden die we nu gebruiken en, ja, er was ook nog iets anders. Uw eerste besef is verschil geweest. U bent opgegroeid in een wereld van toenemende verschillen. U bent door vele levens gegaan met steeds grotere tegenstellingen. U bevindt zich in een leven waarin het misschien mogelijk is eindelijk van die opeenstapeling van verschillen te komen tot een simpele konstatering van enkele punten van overeenkomst, punten van harmonie om zo terug te groeien maar nu bewust naar de bron van waaruit u bent voortgekomen, dat ogenblik dat u zich bewust was van het feit: er is iets anders.

Wat ik geprobeerd heb is u een benadering te geven. Ik zeg niet dat het de enig juiste is, denk dat als u wilt niet. Ik heb dingen gezegd, die voor mij waar zijn, die voor mij functioneren, maar u zult zelf moeten uitvinden wat voor u functioneert. Er is maar één ding waar ik werkelijk zeker van ben en dat is dat ons steeds bezighouden met tegenstelling een vermindering van harmonie inhoudt en dat een voortdurend zoeken naar erkenning van het andere bijdraagt tot een harmonie zowel in jezelf als in de wereld waarin je leeft. Daar ben ik zeker van.

Ik heb u niet willen overdonderen, hoe gemakkelijk het misschien ook zou zijn met allerlei mooie gegevens en theorieën zonder meer, want wie werkelijke harmonie zoekt, waar dan ook en hoe dan ook, zal dat altijd moeten doen op basis van zichzelf en dat betekent ook de mogelijk-

heden van beleving, van bewustzijn, van beseffen.

Wanneer ik dan hier en daar misschien onvolledig ben geweest, moet u het me maar vergeven.

Onze benadering van een alomvattende werkelijkheid moet wel gebrekkig blijven omdat wijzelf ten aanzien van die grote harmonie, gebrekkig zijn.

Ik dank u voor uw aandacht,
Goedenavond

HET SCHONE WOORD

In alle duisternis is er altijd nog één licht
waar één licht is, kan de duisternis nooit overheersen.
Daar waar een licht is, is een kracht
en deze kracht geeft mij de mogelijkheid om te gaan tot het licht.
Waar ik mij beroep op het licht, bind ik mij aan het licht,
maar het licht bindt mij niet, doch maakt mij vrij.

Duizenderlei krachten vloeien samen in één kracht
wanneer het licht werkzaam is
en in mij draag ik het licht.
Dan zoek ik in mijzelf het licht,
de oneindige kracht, het Goddelijk geheim
dat in mijn wezen is gelegen.
Ik richt mij erop
ik wil het beleven als licht
als een kracht, als een stuwung, een gloed en een warmte
en ik zeg tot mijzelf: dit is het licht,
dit is de kracht
zo zal ik de weg gaan uit het duister,
zo zal ik de duisternis verlaten
tot ik haar ken als wat zij is,
datgene wat het licht volledig maakt.

Zo kies ik de weg van het licht,
door de kracht van het licht in mij
door het besef van het lichtende,
dat mij altijd zal omgeven.

Zo, dat is weer eens iets anders. Er zit iemand sip te kijken omdat er geen bol bij gebruikt is, maar zonder bol is het ook waardevol, al is het alleen maar omdat u misschien deze overweging kunt gebruiken om u er sterk op te konsentreren in uzelf iets van licht te voelen. Als het lukt hebt u wat meer kracht dan anders en dan moet u daar nou eens een keer wat lichtends mee gaan doen. Wat, dat moet u zelf maar zien. Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond